

Arrest

nr. 207 043 van 19 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LIEBENS
Prins Albertlaan 53/302
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. LIEBENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 december 2015, verklaart er zich op 23 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 13 februari 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Deh Mazang in het district Qarghayi in de provincie Laghman.

Uw vader werkte als vaccinateur bij UNICEF. Omwille van zijn beroep kreeg hij problemen met de taliban. Hij ontving bedreigingen en waarschuwingen. U was ongeveer twaalf jaar oud toen uw ouders spoorloos verdwenen. U heeft sindsdien geen nieuws van hen. Na hun verdwijning woonde u samen met uw zus N. en jongere broer B. in bij uw oom J.A. in het dorp Deh Mazang.

U liep school in het lyceum van Qarghayi tot de tiende graad. Toen u in de winterperiode van 2013 van school op weg was naar huis werd een zak over uw hoofd getrokken en werd u opgepikt door een ghewaga voertuig. Na een autorit van ongeveer anderhalf uur, kwamen jullie aan bij een huis in de bergen. U werd naar een stal gebracht en daar werd uw blinddoek afgenomen. De mannen die u ontvoerd hadden vroegen waar uw vader was. Toen u zei dat u hier geen idee van had, werd u door hen geslagen met een geweer. Uw arm brak door de vele slagen.

In de twee jaar dat u werd vastgehouden door de taliban werd u regelmatig geslagen en gedwongen om in ijskoud water te zitten. Ook werd u gevraagd schoon te maken, kleren te wassen of eten te maken. U hoorde de taliban zeggen dat ze u zouden doden van zodra ze uw vader te pakken hadden. Op een dag vond een operatie van het Afghaanse Nationale leger (ANA) plaats op de plek waar u gevangen gehouden werd. U werd door het ANA bevrijd en naar het provinciecentrum van Laghman gebracht. U werd er ondervraagd en vervolgens naar uw dorp gebracht. U spendeerde nog één dag in uw geboortedorp. De dag erop trok u naar Kabul, waar u ongeveer één week verbleef bij R., een dorpeling uit Deh Mazang die tijdelijk in Kabul woonde, alvorens u het land verliet.

U heeft Afghanistan verlaten in juli 2015. U bent België binnengekomen op 22 december 2015 en vroeg één dag later asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een medisch attest van Dr. Hoofman en een verslag van neuroloog Dr. Nu., een verslag van uw consultatie bij Dr. Re., een overzicht van uw verschillende consultaties bij Dr. Be., een brief van Dr. Av. en een attest van Dr. An.. Deze medische documenten hebben allen betrekking op de demyeliniserende neuropathie waaraan u leidt. U schrijft uw huidige fysieke problemen toe aan de mishandelingen die u onderging toen u vastgehouden werd door de taliban.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden van uw verblijf voor uw komst naar België. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat geen geloof kan gehecht worden aan uw ontvoering door de taliban in 2013 en uw vasthouding tot 2015.

Vooreerst heeft u amper enige kennis over de oorzaak van deze ontvoering en vasthouding. Zo heeft u geen informatie over de problemen die uw vader zou gekend hebben met de taliban voor zijn verdwijning. U geeft aan dat uw vader u niets vertelde over zijn problemen met de taliban. Gevraagd hoe u dan afweet van deze problemen, stelt u dat u na de verdwijning van uw ouders bij uw oom ging wonen. Hij bleef u zeggen dat uw ouders terug zouden komen. Na een zekere tijd vertelde hij u dat uw vader een probleem had met de taliban. Gevraagd welke informatie uw oom u verder gaf over deze problemen, geeft u opnieuw aan dat hij hier niets anders over zei (CGVS, p. 10). Gesteld dat het wel degelijk in het belang is van uw aanvraag dat u elk detail en alle concrete informatie die u heeft over de problemen van uw vader meegeeft, stelt u dat uw oom er wel iets over wist maar dat u reeds gezegd heeft wat hij u verteld heeft. U geeft aan dat u amper 13 jaar was toen (CGVS, p. 10). Hoewel u inderdaad nog maar 12 of 13 jaar oud was toen uw ouders verdwenen, dient te worden opgemerkt dat u hierna nog ongeveer 8 of 9 jaren bij uw oom in de regio verbleef en dus uitgebreid de kans had om hier meer informatie over te krijgen. Hierop reageert u dat uw oom bleef zeggen dat uw ouders zouden terugkomen als u hem naar uw ouders vroeg (CGVS, p. 10). Nogmaals gevraagd of uw oom u specifiek vertelde welke problemen uw vader had met de taliban omwille van zijn job, kan u geen enkele concrete informatie toevoegen. U geeft enkel vaagweg aan dat iedereen die werkte voor buitenlanders problemen heeft met de taliban (CGVS, p. 10). Van iemand die 25 jaar was toen hij Afghanistan verliet, en ongeveer twee jaar lang ontvoerd werd net omwille van de problemen van zijn vader, mag verwacht worden dat hij hierover een zekere kennis heeft. Dat u niets weet te vertellen over de problemen van uw vader is opmerkelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook over de pogingen van uw familie om meer te weten te komen over de situatie van uw ouders bent u vaag. U verklaart dat uw oom veel moeite gedaan heeft om informatie te verkrijgen over uw ouders. Gevraagd dit te concretiseren, stelt u dat hij de autoriteiten contacteerde met een petitie maar dat hij verder niets kon doen. Gevraagd of uw oom dan naar de autoriteiten van het district of de provincie stapte, moet u toegeven dat u niet weet wie hij contacteerde (CGVS, p. 16). U kan deze bewering overigens niet staven met enige documenten. Uw jongere broer B. zou deze documenten namelijk onderweg naar Europa verloren zijn (CGVS, p. 16). Uw zus zou verder het bureau van de Verenigde Naties (VN) bezocht hebben in Londen toen zij zich in die stad ging vestigen. Niemand van uw familie heeft echter ook een bureau van de Verenigde Naties bezocht in Afghanistan met het oog op het bekomen van meer informatie over uw ouders (CGVS, p. 16).

Opmerkelijk is dat er zelfs helemaal geen contact geweest is tussen uw familie en de werkgevers van uw vader. Noch u noch uw familie werden gecontacteerd door de VN of het ziekenhuis in verband met de verdwijning van uw vader (CGVS, p. 16). Het is evenwel opmerkelijk dat beide werkgevers van uw vader nooit iets zouden laten weten hebben nadat uw vader spoorloos verdween.

Hiernaast kunnen ook uw verklaringen over uw leven in gevangenschap niet overtuigen. Gevraagd uw leven te beschrijven gedurende die twee tot twee en een half jaar, geeft u vaagweg aan dat u een moeilijk leven had en dat uw leven erger was dan de dood (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat u de kans geboden wordt om in alle detail te vertellen over uw leven in gevangenschap, en dat dit belangrijk is om het CGVS ervan te overtuigen dat u daadwerkelijk ontvoerd bent en twee jaar lang werd vastgehouden, reageert u opnieuw vaagweg dat u veel dingen zag en meemaakte in die periode. U zegt dat mensen van het ANA en anderen werden meegenomen naar die plaats en er werden doodgeschoten (CGVS, p. 12). Gesteld dat er gevraagd wordt naar uw leven en uw ervaringen in gevangenschap, geraakt u niet verder dan aan te geven dat uw leven moeilijk was. U zegt dat u geslagen werd en in ijskoud water gestoken werd en dat u voortdurend gevraagd werd naar uw vader (CGVS, p. 12). Een derde maal de kans geboden in detail te vertellen over uw dagen bij de taliban, herhaalt u slechts dat uw leven er moeilijk was, dat u geslagen werd en dat uw arm brak door de ondergane mishandelingen (CGVS, p. 13). Erop gewezen dat u twee jaar lang bij de taliban zou hebben gewoond en dat van u verwacht wordt dat u hier veel doorleefder kan over vertellen, zegt u dat de dagen verschilden en dat u soms geen eten kreeg en andere keren twee keer per dag (CGVS, p. 13). Het geheel van uw verklaringen over uw gevangenis blijven oppervlakkig en overtuigen niet van een lange gevangenschap.

Ook de redenen waarom de taliban u zouden ontvoeren om u vervolgens twee tot twee en een half jaar vast te houden, zijn onduidelijk. Gevraagd om welke redenen de taliban u zo lang vasthielden en wat ze precies van u wilden, zegt u dat ze u ontvoerden om uw vader naar hen toe te lokken. Erop gewezen dat uw vader en moeder acht tot negen jaar eerder verdwenen, en gevraagd waarom ze u net nu ontvoerden, zegt u dat de taliban nog steeds aan het zoeken waren naar uw vader en misschien gewacht hadden op de juiste tijd om u te ontvoeren (CGVS, p. 12). Gevraagd of u mogelijks een reden weet waarom ze u niet eerder zouden ontvoerd hebben, geeft u vreemd genoeg aan dat u het huis voorheen niet verliet (CGVS, p. 12).

Erop gewezen dat u in de jaren voor uw ontvoering school liep in Qarghayi, tracht u dit te verklaren door te stellen dat er twee of drie wegen waren om van uw huis naar school te wandelen. Herhaald dat het dus geenszins zo is dat u het huis nooit verliet, stelt u dat u naast school nergens heenging (CGVS, p. 12).

Gezien u verklaart ontvoerd te zijn op weg van school naar huis, kan uw uitleg waarom u pas acht tot negen jaren na de verdwijning van uw ouders zou ontvoerd zijn geenszins overtuigen.

Opgemerkt dat u toch een kost was voor de taliban, die u in leven moesten houden gedurende twee tot twee en een half jaar, stelt u dat ze misschien dachten dat, als uw vader het zou horen, hij naar hen toe zou komen. U verklaart dat dit de enige reden was waarom ze u in leven hielden (CGVS, p. 12). Gesteld dat de taliban in dat geval wel heel veel moeite deed om uw vader tot bij hen te lokken, stelt u louter dat anderen er ook lang werden vastgehouden (CGVS, p. 12).

Opmerkelijk is verder dat u ondanks de twee jaar dat u zou zijn vastgehouden door de taliban geen informatie heeft over de structuur van de talibangroep die u ontvoerde. U geeft aan dat u niet weet daarover. U weet zelf niet wie de chef was van de groep die u ontvoerde, noch hoeveel mensen er precies waren in die groep (CGVS, p. 14). U kan geen enkele naam opnoemen van een lid van deze talibangroep (CGVS, p. 14). Gevraagd of u dan werkelijk geen enkele naam heeft opgevangen tijdens de twee tot twee en een half jaar dat u vastzat, zegt u van niet (CGVS, p. 14). Opnieuw doen uw verklaringen sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw ontvoering en gevangenschap.

Dat u ook niet weet waar u twee jaar lang werd vastgehouden is eveneens weinig waarschijnlijk. U weet slechts aan te geven dat u in een huis in de bergen werd vastgehouden (CGVS, p. 5). Gevraagd of het ANA u bij uw bevrijding informatie kon geven over de plaats waar u werd vastgehouden, zegt u dat ze u niets zeiden over de plaats. U verklaart dat u ook niet in de positie was hiernaar te vragen (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u dit niet zou kunnen vragen, stelt u dat ze het u toch niet zouden zeggen. Opnieuw gevraagd dit uit te leggen, stelt u dat het zaken zijn die de regering aangingen (CGVS, p. 15). Ook kan u de datum van uw bevrijding niet aangeven (CGVS, p. 15). Dat het ANA u niet zou gezegd hebben waar u twee jaar lang werd vastgehouden en op welke dag u bevrijd werd, is opmerkelijk. Dat u bovendien ook niet weet of enige taliban werden opgepakt of gedood tijdens deze operatie ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p. 15).

Verder dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de Deinst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS. Zo gaf u op de DVZ aan dat u twee en een half tot drie jaar lang werd gevangengenomen door de taliban. U kon uiteindelijk vluchten tijdens een operatie van de buitenlanders (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u bevrijd werd tijdens een operatie van het Afghaanse Nationale Leger of ANA. Gevraagd of anderen betrokken waren in deze operatie, en specifiek gevraagd of er bijvoorbeeld buitenlandse troepen betrokken waren, geeft u duidelijk aan van niet (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweert u dat u de buitenlanders nooit vermeld heeft en steeds verklaard heeft dat de operatie van het ANA uitging. Het simpelweg vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen klaart deze tegenstrijdigheid echter niet uit.

Concluderend kan gesteld worden dat uw verklaringen over uw ontvoering en vasthouding door de taliban niet overtuigen. Bijgevolg laat u het CGVS in het ongewisse over uw verblijfplaatsen in de periode voor uw komst naar België. Geconfronteerd met de sterke twijfels omtrent uw ontvoering en gevangenschap door de taliban, geeft u aan dat u verteld heeft wat u heeft meegemaakt (p. 18). Erop gewezen dat er geen geloof gehecht wordt aan uw gevangenschap van twee jaar en dat dit wel een belangrijk element is, gezien het CGVS nu geen zicht heeft op uw verblijf voor uw komst naar België, herhaalt u slechts dat u het zo heeft meegemaakt (CGVS, p. 18).

Verder dient nog te worden opgemerkt dat uw kennis van de Afghaanse kalender zeer gebrekkig is. Zo geeft u in het begin van het gehoor aan dat u werd bevrijd in de ramadan van het jaar 2015. Gevraagd welk jaar dat is volgens de Afghaanse kalender geeft u vreemd genoeg aan dat het rond 1994 was, al moet u toegeven het niet zeker te zijn (CGVS, p. 4). Ook wanneer u gevraagd werd in welk jaar u ontvoerd werd door de taliban, moet u aangeven dat u de jaren niet kent (CGVS, p. 10). Het jaar 2015 komt in de Afghaanse kalender echter overeen met het jaar 1394. Dat u een jaartal uit de twintigste eeuw noemt is opmerkelijk, gezien men zich volgens de Afghaanse kalender in de veertiende eeuw bevindt. Ook zou u, indien u Afghanistan werkelijk pas in 2015 verlaten heeft, niet in contact gekomen zijn met de Gregoriaans kalender gedurende de 20e eeuw. Dat u zou aangeven dat u denkt in 1994 te zijn vrijgelaten houdt dus geen enkele steek, zeker voor iemand die beweert tot en met de tiende graad naar school te zijn gegaan in Afghanistan (Dienst Vreemdelingenzaken, p. 4 en CGVS, p. 7). Dergelijke opmerkelijke vaststellingen over uw gebruik van de kalender biedt verdere onduidelijkheid over uw verblijfplaatsen de laatste jaren voor uw komst naar België.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen.

De verschillende Belgische medische documenten die u voorlegt zijn allen gelinkt aan uw medische problemen met uw benen.

Het is echter onduidelijk in welke omstandigheden u deze medische problemen ontwikkeld heeft. Deze Belgische medische attesten vormen dus op zich ook geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u de vermelde aandoening opliep.

Uit de attesten van Dr. Nu.s, Dr. Re. en Dr. An. blijkt immers dat er geen duidelijkheid bestaat over of uw problemen een hereditaire dan wel een verworven vorm van demyeliniserende polyneuropathie betreffen. Wat betreft het attest van Dr. Ho. dient te worden toegevoegd, dat uit het attest blijkt dat de arts zich wat dit betreft baseerde op uw verklaringen hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Wat betreft medische problemen dient gezegd dat deze problemen niet ressorteren onder de vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen met een vrees voor vervolging omwille van hun ras, politieke overtuiging, religie, nationaliteit of hun toebehoren tot een sociale groep.

Met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer te Afghanistan dreigt in terecht te komen als gevolg van uw medische problemen moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische en psychologische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over de omstandigheden van uw verblijf voor uw komst naar België.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw ware verblijf voor uw komst naar België. Aldus heeft u het CGVS geen klaarheid geboden over uw reële verblijfssituatie voor uw aankomst in België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar en onder welke omstandigheden u voor uw aankomst in België leefde en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst werkelijk heeft verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken.

Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/2 en 48/3 *juncto* artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 48/2, 48/4 en 57/7bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende het statuut van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de uiteenzetting van de feiten in zijn verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

“3 Verzoeker is, zoals blijkt uit de gesprekken met familie en OCMW (en verzoeker zelf), een zeer gesloten persoon, wat hem niet kwalijk genomen kan/mag worden. Hij heeft constant coaching nodig. Men mag de impact niet onderschatten, niet alleen van de hem overkomen feiten (gecombineerd met jeugdige leeftijd), maar ook de impact van een asielverhoor.*

Ter zake wenst verzoeker nog te verduidelijken met betrekking tot zijn opsluiting door de Taliban:

Een vroegere stal (de geur!) zonder vensters, een gat in het dak waarlangs wat licht binnenkwam, een deur, een rudimentair bed met een deken en een kussen. De muren waren uit een soort klei.

De permanente keten aan zijn voet was steeds aan de muur op slot. Hij kon via de deur naar een klein plaatsje ernaast (ook binnen) waar hij moest koken en de was doen. Meestal moest hij rijst bereiden met groenten en gedroogd vlees. Soms was er kip.

Door zijn taak in de keuken had hij wat contact met leden van de Taliban als ze eten kwamen afhalen.

De leider van de groep was een zekere A.R.N., een man van 40/45 jaar oud.

Er waren nog andere gevangenen in dat gebouw die hij soms hoorde roepen en schreeuwen. Ze mochten elkaar niet ontmoeten en daarom moesten ze na elkaar naar het toilet. In dit laatste lokaal kon hij door een venster de bergen zien.

Er werden gevangenen dood geschoten. Hij denkt dat hij mocht blijven leven omdat hij wilde koken en wassen voor de Taliban leden en de gevangenen.”

Vervolgens verwijst verzoeker betreffende zijn asielrelaas naar het gehoorverslag en de uiteenzetting van de feiten in zijn verzoekschrift en acht hij het niet onlogisch dat hij deze vreselijke gebeurtenissen probeert te verdringen, *“hetgeen mogelijks zijn impact heeft op het “doorleefd” karakter van het relaas, hetgeen verwerende partij hekelt, doch slecht een subjectieve interpretatie is”*. Hij stelt dat het kamp van de taliban *“was niet bepaald een Chirokamp voor verzoeker”* en dat zijn verklaringen van hem nog geen *“leugenaar”* maken. Tevens acht hij het niet onaannemelijk dat de zelf in onwetendheid verkerende oom aan een dertienjarige niet de details met betrekking tot de verdwijning van diens ouders kan, dan wel wil vertellen. Hij stelt dienaangaande als volgt: *“Als de ouders ettelijke jaren geleden zijn verdwenen is het logisch dat de kinderen zoals verzoeker – jeugdig in illo tempore – daar niet noodzakelijk van de op de hoogte waren. Vast staat dat de ouders van verzoeker niet meer in leven zijn en op zich is dat zeer erg.*

N.B.: *De broer van verzoeker – erkend vluchtelingen B. / B.J. – is hier als niet-begeleide minderjarige vreemdeling asiel aangevraagd en gekregen. Hij heeft later geen gezinshereniging aangevraagd met zijn ouders.”*

Wat betreft zijn feitelijke herkomst meent verzoeker dat de commissaris-generaal zich hiervoor ten onrechte enkel focust op het vluchtrelaas, terwijl verzoekers uiteenzetting omtrent zijn jeugd en verblijf in Deh Mazang in het geheel onbeoordeeld blijft. Volgens verzoeker had minstens een beoordeling moeten gebeuren van datgene wat hij wél heeft verklaard over zijn regio van herkomst. Hij meent dat zijn verklaringen over zijn regio van herkomst de commissaris-generaal alleszins in staat hadden moeten stellen om dit aan de realiteit te toetsen.

Wat betreft zijn ontvoering door de taliban merkt verzoeker op dat hij slechts kan vertellen wat hij ondanks zijn jeugdige leeftijd op het moment van de feiten weet. Hij meent dat de commissaris-generaal niet moet pretenderen te weten hoe een oom het nieuws van de verdwijning van de ouders aan kleine kinderen probeert over te brengen. Hij merkt ook op dat het klaarblijkelijk niet is betwist dat zijn vader destijds voor UNICEF werkte als vaccinator en daardoor een doelwit was voor de taliban.

Tevens stelt verzoeker als volgt: *“Men kan geen doorleefd verhaal vertellen als met daadwerkelijk niet meer op de hoogte is - zo ook wat de omstandigheden van de gevangenschap betreft.”* Hij stelt dat het niet is omdat iemand men twee jaar ergens verblijft, dat men daar alles over kan vertellen in geuren en kleuren. Hij wijst erop dat de dagen eentonig en somber waren. Hij meent dat het van weinig realiteitszin getuigt om van hem te eisen dat hij alle details van de reis naar de bergen vertelt terwijl hij geblinddoekt en ontvoerd was. Volgens hem beleeft men deze momenten in angst en zijn ze traumatiserend. Hij acht het verder niet onaannemelijk dat men iemand die fysiek niet sterk is en zich moeilijk kan verzetten, in leven houdt en als slaaf gebruikt. Dit is volgens hem een kosteloze werkkraft. Het feit dat men *“het toch wel lang vindt”* om verzoeker twee jaar vast te houden zonder dat zijn vader komt opdagen, is volgens verzoeker *“de zoveelste subjectieve veronderstelling van verwerende partij op basis waarvan men geen rechtens geldige conclusies kan trekken”*. Hij wijst erop dat kidnappings door de taliban schering en inslag zijn en dat mensen soms zelfs tot vijf jaar worden vastgehouden.

Verder merkt verzoeker op dat nergens wordt ontkend of niet wordt aanvaard dat B.J. zijn broer is. Hij wijst erop dat zijn broers asielaanvraag wel met gunstig gevolg werd beoordeeld en dat zijn raadsman aan het einde van het gehoor expliciet heeft gevraagd om een vergelijking van verzoekers dossier met dat van zijn broer, hetgeen klaarblijkelijk niet is gebeurd. Verzoeker wijst op de onderzoekspllicht en de samenwerkingspllicht in hoofde van de commissaris-generaal. Hij meent dat een vergelijking van beide asielrelazen een bevestiging van de verklaarde feiten over onder meer de regio van herkomst kan opleveren.

Betreffende de in de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdigheid, meent verzoeker *“dat het niet vaststaat dat uit de verklaring voor DVZ blijkt da hij zou gezegd hebben dat hij effectief door de buitenlanders was bevrijd. In het eerste interview zegt verzoeker dat de operatie “neer was gezet” door de buitenlandse troepen. Dit staat niet in de weg aan het feit dat hij door ANA was bevrijd.”*

Betreffende zijn kennis van de Afghaanse kalender stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *“verzoeker is al jaren (sinds eind 2015 !!) in België en diverse keren werd de versnelling van de asielprocedure gevraagd. Het feit dat iemand in de periode ervoor in complete isolatie heeft geleefd de rekenkundige bewerking van de Afghaanse kalender niet meer kan maken mag hem niet ten kwade worden geduid!”*

Verder meent verzoeker dat het niet correct is te stellen dat zijn medische aandoeningen niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie: *“men moet nagaan of de schending van de medische integriteit haar oorsprong kent in een (vrees) vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie; en dat is hier het geval.”* Verzoeker citeert uit een internetrapport van UNAMA.

Voorts stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

*“Verzoeker is de hoogst onveilige en situatie vol terreur ontvlucht in de hoop elders veiligheid te kennen. Gezien de positie van zijn broer B. in België en zijn zus N. in het V.K. is er **geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker niet eerlijk zou zijn geweest omtrent zijn verblijfplaatsen.** Bovendien werden geen bijkomende vragen gesteld over een eventueel verblijf elders in Afghanistan. Dit vervolgens tegen verzoeker gebruiken in de weigeringsbeslissing zonder zich hierop terdege te kunnen verdedigen gaat niet op. Ook werd de reisweg niet grondig in vraag gesteld. Er werd genoeg genomen met de gegeven antwoorden.”*

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij acht de beslissing dienaangaande van de commissaris-generaal gebaseerd op onaanvaardbare algemeenheden en door de commissaris-generaal gemaakte verkeerde gevolgtrekkingen zonder de primaire gezegden van verzoeker met betrekking tot zijn regio van herkomst te toetsen aan de realiteit. Hij verwijst naar een aantal internetartikels en stelt dat het algemeen geweten is dat de veiligheidssituatie in Laghman benedenmaats is. Verzoeker citeert tevens uit een rapport van UNAMA van februari 2018, waaromtrent hij meent dat het aan de commissaris-generaal is om deze informatie te voorzien en te toetsen. In meest ondergeschikte orde vraagt verzoeker de terugzending van zijn dossier naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift stukken uit het asiëldossier van zijn broer B.J. (stuk 3).

Met een aangetekend schrijven van 5 april 2018 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota het gehoorverslag van zijn broer B.J. en de beslissing van de commissaris-generaal ten aanzien van zijn broer B.J. bij (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban gedurende ruim twee jaar werd ontvoerd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden verblijfplaatsen in de jaren voor zijn vertrek naar België daar hij zijn beweerde ontvoering door de taliban niet aannemelijk weet te maken. Meer bepaald oordeelt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker amper kennis heeft over de verdwijning van zijn ouders; (ii) verzoeker slechts vage verklaringen kan afleggen over de pogingen van zijn familie om meer te weten te komen over de situatie van zijn ouders; (iii) het niet aannemelijk is dat er geen contact is geweest tussen verzoekers familie en de werkgevers van zijn vader; (iv) hij geen aannemelijke en doorleefde verklaringen aflegde over de periode van zijn voorgehouden gevangenschap; (v) het niet aannemelijk is dat de taliban hem gedurende ruim twee jaar zouden vasthouden zonder dat zijn vader komt opdagen, hetgeen volgens verzoeker de reden van zijn ontvoering en vasthouding zou zijn, dit terwijl het in leven houden van verzoeker voor de taliban kosten met zich meebrengt; (vi) verzoeker geen informatie kan verschaffen over de talibanleden die hem vasthielden; (vii) verzoeker evenmin informatie kan verschaffen over de plaats waar hij werd vastgehouden en het moment waarop hij zou zijn bevrijd; (viii) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij door buitenlanders werd bevrijd, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat hij door het Afghaanse nationale leger werd bevrijd; (ix) verzoekers kennis van de Afghaanse kalender gebrekkig is; en (x) de door verzoeker voorgelegde medische documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen en hij zich aangaande zijn medische problemen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Wat betreft de verdwijning van verzoekers ouders oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Vooreerst heeft u amper enige kennis over de oorzaak van deze ontvoering en vasthouding. Zo heeft u geen informatie over de problemen die uw vader zou gekend hebben met de taliban voor zijn verdwijning. U geeft aan dat uw vader u niets vertelde over zijn problemen met de taliban. Gevraagd hoe u dan afweet van deze problemen, stelt u dat u na de verdwijning van uw ouders bij uw oom ging wonen. Hij bleef u zeggen dat uw ouders terug zouden komen. Na een zekere tijd vertelde hij u dat uw vader een probleem had met de taliban. Gevraagd welke informatie uw oom u verder gaf over deze problemen, geeft u opnieuw aan dat hij hier niets anders over zei (CGVS, p. 10).

Gesteld dat het wel degelijk in het belang is van uw aanvraag dat u elk detail en alle concrete informatie die u heeft over de problemen van uw vader meegedeelt, stelt u dat uw oom er wel iets over wist maar dat u reeds gezegd heeft wat hij u verteld heeft. U geeft aan dat u amper 13 jaar was toen (CGVS, p. 10). Hoewel u inderdaad nog maar 12 of 13 jaar oud was toen uw ouders verdwenen, dient te worden opgemerkt dat u hierna nog ongeveer 8 of 9 jaren bij uw oom in de regio verbleef en dus uitgebreid de kans had om hier meer informatie over te krijgen. Hierop reageert u dat uw oom bleef zeggen dat uw ouders zouden terugkomen als u hem naar uw ouders vroeg (CGVS, p. 10). Nogmaals gevraagd of uw oom u specifiek vertelde welke problemen uw vader had met de taliban omwille van zijn job, kan u geen enkele concrete informatie toevoegen. U geeft enkel vaagweg aan dat iedereen die werkte voor buitenlanders problemen heeft met de taliban (CGVS, p. 10). Van iemand die 25 jaar was toen hij Afghanistan verliet, en ongeveer twee jaar lang ontvoerd werd net omwille van de problemen van zijn vader, mag verwacht worden dat hij hierover een zekere kennis heeft. Dat u niets weet te vertellen over de problemen van uw vader is opmerkelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook over de pogingen van uw familie om meer te weten te komen over de situatie van uw ouders bent u vaag. U verklaart dat uw oom veel moeite gedaan heeft om informatie te verkrijgen over uw ouders. Gevraagd dit te concretiseren, stelt u dat hij de autoriteiten contacteerde met een petitie maar dat hij verder niets kon doen. Gevraagd of uw oom dan naar de autoriteiten van het district of de provincie stapte, moet u toegeven dat u niet weet wie hij contacteerde (CGVS, p. 16). U kan deze bewering overigens niet staven met enige documenten. Uw jongere broer B. zou deze documenten namelijk onderweg naar Europa verloren zijn (CGVS, p. 16). Uw zus zou verder het bureau van de Verenigde Naties (VN) bezocht hebben in Londen toen zij zich in die stad ging vestigen. Niemand van uw familie heeft echter ook een bureau van de Verenigde Naties bezocht in Afghanistan met het oog op het bekomen van meer informatie over uw ouders (CGVS, p. 16).

Opmerkelijk is dat er zelfs helemaal geen contact geweest is tussen uw familie en de werkgevers van uw vader. Noch u noch uw familie werden gecontacteerd door de VN of het ziekenhuis in verband met de verdwijning van uw vader (CGVS, p. 16). Het is evenwel opmerkelijk dat beide werkgevers van uw vader nooit iets zouden laten weten hebben nadat uw vader spoorloos verdween."

Dienaangaande komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van de blote beweringen dat het niet onlogisch is dat zijn oom gehandeld heeft zoals voorgesteld door verzoeker tijdens zijn gehoor en dat hij op het moment van de feiten jong was. Er dient bovendien opgemerkt dat verzoekers broer B.J. tijdens diens gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verklaarde op de vraag wat hij van zijn oom hoorde over de verdwijning van zijn ouders: "Als ik over mijn ouders probeerde te vragen aan mijn oom dan werd hij kwaad en zei ik ben je ouder ik ben alles voor jou je moet er niets over vragen." (rechtsplegingsdossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS broer, p. 6). Nergens doorheen zijn gehoor verklaarde verzoekers broer dat hun oom op vragen over hun ouders zou hebben gezegd dat ze zouden terugkomen, zoals verzoeker beweert. Dit klemt des te meer daar verzoekers broer tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij er met verzoeker niet over sprak omdat zijn oom dan kwaad zou worden, hetgeen evenmin aannemelijk is (rechtsplegingsdossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS broer, p. 12). Bovendien verklaart verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots dat zijn ouders niet meer in leven zijn, terwijl hij voorheen steeds beweerde dat hij geen nieuws van hen heeft vernomen sinds hun verdwijning. Dat zijn broer B.J., die in België werd erkend als vluchteling, geen gezinshereniging met zijn ouders heeft aangevraagd, doet op zich geenszins afbreuk aan het voorgaande.

Betreffende verzoekers beweerde ontvoering en vasthouding door de taliban oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verder terecht als volgt:

"Hiernaast kunnen ook uw verklaringen over uw leven in gevangenschap niet overtuigen. Gevraagd uw leven te beschrijven gedurende die twee tot twee en een half jaar, geeft u vaagweg aan dat u een moeilijk leven had en dat uw leven erger was dan de dood (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat u de kans geboden wordt om in alle detail te vertellen over uw leven in gevangenschap, en dat dit belangrijk is om het CGVS ervan te overtuigen dat u daadwerkelijk ontvoerd bent en twee jaar lang werd vastgehouden, reageert u opnieuw vaagweg dat u veel dingen zag en meemaakte in die periode. U zegt dat mensen van het ANA en anderen werden meegenomen naar die plaats en er werden doodgeschoten (CGVS, p. 12). Gesteld dat er gevraagd wordt naar uw leven en uw ervaringen in gevangenschap, geraakt u niet verder dan aan te geven dat uw leven moeilijk was. U zegt dat u geslagen werd en in ijskoud water gestoken werd en dat u voortdurend gevraagd werd naar uw vader (CGVS, p. 12). Een derde maal de kans geboden in detail te vertellen over uw dagen bij de taliban, herhaalt u slechts dat uw leven er moeilijk was, dat u geslagen werd en dat uw arm brak door de ondergane mishandelingen (CGVS, p. 13).

Erop gewezen dat u twee jaar lang bij de taliban zou hebben gewoond en dat van u verwacht wordt dat u hier veel doorleefder kan over vertellen, zegt u dat de dagen verschilden en dat u soms geen eten kreeg en andere keren twee keer per dag (CGVS, p. 13). Het geheel van uw verklaringen over uw gevangenis blijven oppervlakkig en overtuigen niet van een lange gevangenschap.

Ook de redenen waarom de taliban u zouden ontvoeren om u vervolgens twee tot twee en een half jaar vast te houden, zijn onduidelijk. Gevraagd om welke redenen de taliban u zo lang vasthielden en wat ze precies van u wilden, zegt u dat ze u ontvoerden om uw vader naar hen toe te lokken. Erop gewezen dat uw vader en moeder acht tot negen jaar eerder verdwenen, en gevraagd waarom ze u net nu ontvoerden, zegt u dat de taliban nog steeds aan het zoeken waren naar uw vader en misschien gewacht hadden op de juiste tijd om u te ontvoeren (CGVS, p. 12). Gevraagd of u mogelijks een reden weet waarom ze u niet eerder zouden ontvoerd hebben, geeft u vreemd genoeg aan dat u het huis voorheen niet verliet (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat u in de jaren voor uw ontvoering school liep in Qarghayi, tracht u dit te verklaren door te stellen dat er twee of drie wegen waren om van uw huis naar school te wandelen. Herhaald dat het dus geenszins zo is dat u het huis nooit verliet, stelt u dat u naast school nergens heenging (CGVS, p. 12). Gezien u verklaart ontvoerd te zijn op weg van school naar huis, kan uw uitleg waarom u pas acht tot negen jaren na de verdwijning van uw ouders zou ontvoerd zijn geenszins overtuigen.

Opgemerkt dat u toch een kost was voor de taliban, die u in leven moesten houden gedurende twee tot twee en een half jaar, stelt u dat ze misschien dachten dat, als uw vader het zou horen, hij naar hen toe zou komen. U verklaart dat dit de enige reden was waarom ze u in leven hielden (CGVS, p. 12). Gesteld dat de taliban in dat geval wel heel veel moeite deed om uw vader tot bij hen te lokken, stelt u louter dat anderen er ook lang werden vastgehouden (CGVS, p. 12).

Opmerkelijk is verder dat u ondanks de twee jaar dat u zou zijn vastgehouden door de taliban geen informatie heeft over de structuur van de talibangroep die u ontvoerde. U geeft aan dat u niet weet daarover. U weet zelf niet wie de chef was van de groep die u ontvoerde, noch hoeveel mensen er precies waren in die groep (CGVS, p. 14). U kan geen enkele naam opnoemen van een lid van deze talibangroep (CGVS, p. 14). Gevraagd of u dan werkelijk geen enkele naam heeft opgevangen tijdens de twee tot twee en half jaar dat u vastzat, zegt u van niet (CGVS, p. 14). Opnieuw doen uw verklaringen sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw ontvoering en gevangenschap.

Dat u ook niet weet waar u twee jaar lang werd vastgehouden is eveneens weinig waarschijnlijk. U weet slechts aan te geven dat u in een huis in de bergen werd vastgehouden (CGVS, p. 5). Gevraagd of het ANA u bij uw bevrijding informatie kon geven over de plaats waar u werd vastgehouden, zegt u dat ze u niets zeiden over de plaats. U verklaart dat u ook niet in de positie was hiernaar te vragen (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u dit niet zou kunnen vragen, stelt u dat ze het u toch niet zouden zeggen. Opnieuw gevraagd dit uit te leggen, stelt u dat het zaken zijn die de regering aangingen (CGVS, p. 15). Ook kan u de datum van uw bevrijding niet aangeven (CGVS, p. 15). Dat het ANA u niet zou gezegd hebben waar u twee jaar lang werd vastgehouden en op welke dag u bevrijd werd, is opmerkelijk. Dat u bovendien ook niet weet of enige taliban werden opgepakt of gedood tijdens deze operatie ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p. 15).

Verder dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de Deinst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS. Zo gaf u op de DVZ aan dat u twee en een half tot drie jaar lang werd gevangengenomen door de taliban. U kon uiteindelijk vluchten tijdens een operatie van de buitenlanders (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u bevrijd werd tijdens een operatie van het Afghaanse Nationale Leger of ANA. Gevraagd of anderen betrokken waren in deze operatie, en specifiek gevraagd of er bijvoorbeeld buitenlandse troepen betrokken waren, geeft u duidelijk aan van niet (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweert u dat u de buitenlanders nooit vermeld heeft en steeds verklaard heeft dat de operatie van het ANA uitging. Het simpelweg vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen klaart deze tegenstrijdigheid echter niet uit."

Met betrekking tot de hiervoor geciteerde motieven komt verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen en het opwerpen van een aantal blote beweringen en *post factum*-verklaringen. Waar verzoeker stelt dat hij de gebeurtenissen probeert te verdringen en dat deze gebeurtenissen voor hem traumatiserend zijn, dient opgemerkt dat hij nalaat enig medisch, psychiatrisch en/of psychologisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd en/of dat hij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van geloofwaardige, gedetailleerde en doorleefde verklaringen.

Tevens dient vastgesteld dat verzoeker bij de uiteenzetting van de feiten in zijn verzoekschrift plots een naam van één van de talibanleden die hem zouden hebben ontvoerd, aanbrengt, terwijl hij voorheen geen enkele naam kon geven (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Ook betreffende de reden voor het dermate lang vasthouden van hem door de taliban brengt verzoeker in zijn verzoekschrift plots wijzigingen aan zijn verklaringen aan. Waar hij eerder beweerde dat het lokken van zijn vader de enige reden was voor zijn vasthouding (gehoorverslag CGVS, p. 12), stelt hij in zijn verzoekschrift dat hij denkt dat hij mocht blijven leven omdat hij wilde koken en wassen voor de talibanleden en de gevangenen. Het betreffen hier telkens blote *post factum*-beweringen die tot stand kwamen ten gevolge van reflectie na confrontatie met de bestreden beslissing, hetgeen niet ernstig is.

Waar verzoeker verwijst naar informatie op het internet, dient erop gewezen dat verzoeker zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe geenszins volstaat.

Tevens dient vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker betreffende zijn ontvoering niet overeenstemmen met hetgeen zijn broer hierover verklaarde. Verzoeker beweerde immers in de winterperiode van 2013 door de taliban te zijn ontvoerd en gedurende ruim twee jaar te zijn vastgehouden. Zijn broer verklaarde tijdens zijn gehoor op 27 maart 2015 echter dat verzoeker vier à vijf jaar eerder vermist geraakte (rechtsplegingsdossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS broer, p. 10). Ook in de fiche "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" (verzoekschrift, stuk 3, p. 3/4) verklaart verzoekers broer dat verzoeker vijf jaar geleden werd opgepakt door de taliban. Dergelijke grote discrepanties tussen de verklaringen van twee broers over het moment van de ontvoering van één van hen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal terecht als volgt in de bestreden beslissing:

"Verder dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de Deinst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS. Zo gaf u op de DVZ aan dat u twee en een half tot drie jaar lang werd gevangengenomen door de taliban. U kon uiteindelijk vluchten tijdens een operatie van de buitenlanders (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u bevrijd werd tijdens een operatie van het Afghaanse Nationale Leger of ANA. Gevraagd of anderen betrokken waren in deze operatie, en specifiek gevraagd of er bijvoorbeeld buitenlandse troepen betrokken waren, geeft u duidelijk aan van niet (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweert u dat u de buitenlanders nooit vermeld heeft en steeds verklaard heeft dat de operatie van het ANA uitging. Het simpelweg vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen klaart deze tegenstrijdigheid echter niet uit.

Concluderend kan gesteld worden dat uw verklaringen over uw ontvoering en vasthouding door de taliban niet overtuigen. Bijgevolg laat u het CGVS in het ongewisse over uw verblijfplaatsen in de periode voor uw komst naar België. Geconfronteerd met de sterke twijfels omtrent uw ontvoering en gevangenschap door de taliban, geeft u aan dat u verteld heeft wat u heeft meegemaakt (p. 18). Erop gewezen dat er geen geloof gehecht wordt aan uw gevangenschap van twee jaar en dat dit wel een belangrijk element is, gezien het CGVS nu geen zicht heeft op uw verblijf voor uw komst naar België, herhaalt u slechts dat u het zo heeft meegemaakt (CGVS, p. 18).

Verder dient nog te worden opgemerkt dat uw kennis van de Afghaanse kalender zeer gebrekkig is. Zo geeft u in het begin van het gehoor aan dat u werd bevrijd in de ramadan van het jaar 2015. Gevraagd welk jaar dat is volgens de Afghaanse kalender geeft u vreemd genoeg aan dat het rond 1994 was, al moet u toegeven het niet zeker te zijn (CGVS, p. 4). Ook wanneer u gevraagd werd in welk jaar u ontvoerd werd door de taliban, moet u aangeven dat u de jaren niet kent (CGVS, p. 10). Het jaar 2015 komt in de Afghaanse kalender echter overeen met het jaar 1394. Dat u een jaartal uit de twintigste eeuw noemt is opmerkelijk, gezien men zich volgens de Afghaanse kalender in de veertiende eeuw bevindt. Ook zou u, indien u Afghanistan werkelijk pas in 2015 verlaten heeft, niet in contact gekomen zijn met de Gregoriaans kalender gedurende de 20e eeuw. Dat u zou aangeven dat u denkt in 1994 te zijn vrijgelaten houdt dus geen enkele steek, zeker voor iemand die beweert tot en met de tiende graad naar school te zijn gegaan in Afghanistan (Dienst Vreemdelingenzaken, p. 4 en CGVS, p. 7). Dergelijke opmerkelijke vaststellingen over uw gebruik van de kalender biedt verdere onduidelijkheid over uw verblijfplaatsen de laatste jaren voor uw komst naar België.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen.

De verschillende Belgische medische documenten die u voorlegt zijn allen gelinkt aan uw medische problemen met uw benen. Het is echter onduidelijk in welke omstandigheden u deze medische problemen ontwikkeld heeft. Deze Belgische medische attesten vormen dus op zich ook geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u de vermelde aandoening opliep. Uit de attesten van Dr. Nu.s, Dr. Re. en Dr. An. blijkt immers dat er geen duidelijkheid bestaat over of uw problemen een hereditaire dan wel een verworven vorm van demyeliniserende polyneuropathie betreffen. Wat betreft het attest van Dr. Ho. dient te worden toegevoegd, dat uit het attest blijkt dat de arts zich wat dit betreft baseerde op uw verklaringen hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Wat betreft medische problemen dient gezegd dat deze problemen niet ressorteren onder de vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen met een vrees voor vervolging omwille van hun ras, politieke overtuiging, religie, nationaliteit of hun toebehoren tot een sociale groep.

Met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer te Afghanistan dreigt in terecht te komen als gevolg van uw medische problemen moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische en psychologische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Wat betreft de tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande zijn beweerde bevrijding, dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de buitenlanders vermeldde (administratief dossier, stuk 16) en dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk verklaarde dat er geen buitenlandse troepen bij zijn bevrijding waren betrokken (gehoorverslag CGVS, p. 15). In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan een gekunstelde bewering. Indien verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk wordt geconfronteerd met zijn op het eerste gezicht tegenstrijdige verklaringen tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij op dat moment duidelijk aangeeft dat zijn bevrijding kaderde in een operatie die door buitenlandse troepen was opgezet maar die door het Afghaanse leger werd uitgevoerd. Dat hij dit naliet en zelfs uitdrukkelijk verklaarde dat er geen buitenlanders bij zijn bevrijding waren betrokken, doch in zijn verzoekschrift plots het tegendeel beweert, is niet ernstig. Overigens is het niet aannemelijk dat verzoeker bij zijn bevrijding niet zou zijn ingelicht over de datum en de plaats van zijn bevrijding, maar dat hij wel zou weten dat zijn bevrijding kaderde in een operatie die werd opgezet door buitenlandse troepen en uitgevoerd door het Afghaanse leger.

Waar verzoeker stelt dat hij reeds dermate lang in België verblijft dat zijn kennis van de Afghaanse kalender niet meer kan gebruiken, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker lange tijd in België zou verblijven op zich geen afdoende verklaring vormt voor zijn gebrekkige kennis van de Afghaanse kalender. In de bestreden beslissing wordt op pertinente wijze gemotiveerd dat verzoekers kennis dermate gebrekkig is dat een louter verblijf van enkele jaren in België op zich niet als voldoende kan worden beschouwd om deze kennis teniet te doen. In dit kader dient er tevens op gewezen dat ook verzoekers broer tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij geen kennis heeft van de Afghaanse kalender (rechtsplegingsdossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS broer, p. 4-5). Dat verzoeker in Afghanistan gedurende twee jaar geïsoleerd zou hebben geleefd, is, naast het feit dat de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde ontvoering en vasthouding hoger reeds werd vastgesteld, op zich evenmin een verklaring voor het niet langer kunnen hanteren van de Afghaanse kalender. Dienaangaande dient er bovendien op gewezen dat verzoeker verklaarde tot de tiende graad naar school te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 7), terwijl zijn broer tijdens diens gehoor verklaarde dat verzoeker in Afghanistan niets deed en ook niet naar school mocht gaan (rechtsplegingsdossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS broer, p. 11). Opnieuw doen voormelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn broer B.J. afbreuk aan zowel verzoekers algehele geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verder laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de door hem voorgelegde medische attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) alsnog zijn beweerde ontvoering en vasthouding door de taliban aannemelijk zouden kunnen maken. Hij komt daaromtrent immers opnieuw niet verder dan het verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Betreffende verzoekers medische problemen *an sich* wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker zich dienaangaande dient te wenden tot hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Gezien het voorgaande kan immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden ontvoering en vasthouding, zodat het ook niet aannemelijk is dat verzoekers medische problemen hiervan het gevolg zouden zijn.

Verder laat verzoeker na zijn bewering dat de positie van zijn broer B. in België en van zijn zus N. in het Verenigd Koninkrijk ertoe zouden leiden dat hij geen enkele reden heeft om niet eerlijk te zijn over zijn verblijfplaatsen *in concreto* uit te werken.

Waar hij stelt dat betreffende zijn herkomst in de bestreden beslissing enkel wordt gefocust op zijn vluchtrelaas en dat geen rekening wordt gehouden met zijn verklaringen over zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat *in casu* weliswaar geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij oorspronkelijk in Deh Mazang woonde, doch wegens de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde ontvoering en vasthouding gedurende ruim twee jaar, laat hij na een zicht te bieden op zijn verblijfplaatsen gedurende deze periode van ruim twee jaar. Verzoeker laat ook in zijn verzoekschrift na hierover enige duidelijkheid te verschaffen.

Verder wordt niet getwijfeld aan het feit dat verzoekers broer B.J. in België werd erkend als vluchteling (rechtsplegingsdossier, stuk 5). Uit het voorgaande is gebleken dat met de elementen uit het asiëldossier van verzoekers broer ook *in casu* rekening werd gehouden. Voor het overige dient erop gewezen dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Het loutere feit dat verzoekers broer in België door de commissaris-generaal werd erkend als vluchteling, betekent op zich dan ook niet dat verzoeker ook als vluchteling moet worden erkend.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, integendeel. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek naar België heeft verbleven in het district Qarghayi in de provincie Laghman, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER